

Diada Nacional

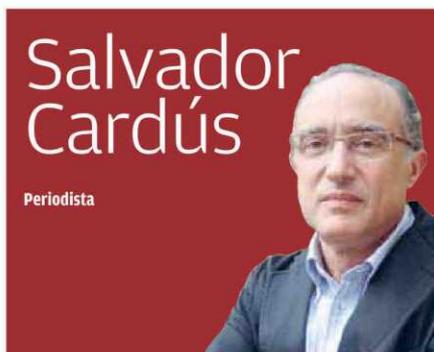
La qüestió és si hi haurà una majoria significativa

Se sol dir que no hi ha pitjor cec que el que no vol veure-hi. Ho dic perquè la successió d'impactes negatius ha estat constant de fa anys. I els atacs no responen pas a maniobres tàctiques, sinó que tenen a veure amb allò que en podríem dir el projecte fundacional del nacionalisme espanyol, el projecte de fons de com volen i entenen Espanya. La LOAPA va ser la primera advertència, i ja fa dies. Però sobretot, des del procés de reforma de l'Estatut, això ha estat un no parar. I, tanmateix, la majoria dels nostres partits polítics han fet veure que no s'adonaven de res i han mirat cap a una altra banda, o han implorat –indignament– que ens deixessin ser espanyols.

El que ha canviat en aquesta història de bolero total és que, finalment, una part significativa de la societat catalana, la civil i la política –la religiosa viu als llimbs i de militar no en tenim–, se n'ha atipat i vol tirar pel dret. No és tant un èxit de l'independentisme català com del separatisme espanyol: si no ens hi volen, bon vent! I la particularitat d'aquest pas és que difícilment té marxa enrere. El gruix de catalans que ja han arribat a la conclusió que només queda la independència o un miserable i indigne anar tirant difícilment se'n desdiran. I no tan sols pel pes de deixar de viure desfullant la margarida amb allò del "m'estimen, no m'estimen", sinó perquè és obvi que Espanya no farà cap gest, cap canvi de rumb, per evitar-ho.

Si concretament en partits, és una evidència que l'independentisme ha envestit ERC passant-li per damunt, que el PSC ha quedat desconcertat i sense capacitat de resposta i que CiU, si bada, sortirà malparat de la seva proposta estrella, però impossible, de concert econòmic. ICV, en aquest tema, a la lluna. I el PP, l'únic que en pot treure un rendiment, molt limitat, però efectiu. L'independentisme, transversal, que va de l'esquerra més tronada fins al més pur neoliberalisme, ha desbordat la política catalana, que no sap com reaccionar-hi sense perdre bous i esquelles.

La meua opinió és que l'experiència mostra que la gent som capaços d'aguantar el malviure de manera indefinida. És allò dels maltractaments. Per tant, "l'anar tirant" és perfectament possible. La qüestió, però, és saber si en algun moment hi haurà una majoria significativa que ja no vulgui perdre més temps mirant enrere, fent-se mala sang, demanant perdó pel fet de ser catalans, i malvivint en un amor no correspost. Llavors, certament, ja no hi haurà retorn possible.

Salvador Cardús

Periodista

Francesc Sanuy

Advocat i exconseller del govern

“Si molestem n’hi ha prou amb l’acord PSOE-PP”

Catalunya, com el mític Sísif sembla condemnada a empènyer eternament muntanya amunt una roca que quan arriba al cim torna a rodolar avall. Sempre tornem a la casella zero del parxís a causa de la deslleialtat constitucional i estatutària del govern central. Un amic militar em va dir que si l'autonomia molestava, no calia la Brunete. N'hi havia prou amb l'acord PSOE-PP. Com està passant als tribunals. Com deia un delegat de costes, nosaltres som els amos i ells només el masovers.

Josep Huguet

Enginyer industrial

“Aquest estat promou la irresponsabilitat”

Per acabar amb el dèficit crònic i tenir l'agilitat que no té Espanya per adaptar-se a un canvi profund de civilització. Perquè Espanya és un estat fallit que promou la irresponsabilitat en contra de la governança, en tots els escafolons des dels ministeris fins als ajuntaments i amb una obsessió per cosir amb infraestructures faraòniques el que no es pot. De tot això cal convèncer, allunyant-nos de friccions identitàries, més del 60% de ciutadans que encara no aposten per l'estat propi.

Vicent Partal

Director de Vilaweb

“Els errors de la metròpoli són sempre decisius”

Com diu Jean Lacouture els periodistes som "els historiadors impacients" i jo tinc la sensació que des de l'aprovació del nou Estatut narrem en directe el procés d'independència del Principat –només del Principat, ai!–. Això és en part per la persistència i els encerts de la nostra societat, però també en bona part pels errors dels espanyols. Cosa habitual: he viscut com a periodista diversos processos d'independència i els errors de la metròpoli són sempre decisius. Confiem-hi, doncs.

Jordi Cervera

Escriptor

“El debat no s’afrenta amb rigor i seny”

Encara que sigui una decisió complicada i difícil, no pots romandre a gust en un lloc on no et volen. Malgrat les mostres d'eufòria o de ràbia puntual, crec que no s'afrenta el debat amb rigor i seny i que, com la majoria de coses que fan els polítics, s'utilitza com una arma en funció d'interessos concrets i puntuals. Per fer-ho bé, cal una societat madura i una classe política que no pensi només en els beneficis personals o de partit i disposada a caure pel camí en benefici d'un ideal.

Imma Tubella

Rectora de la UOC

“Planificar la nostra llibertat és el més urgent”

Fa temps que sense adonar-nos-en hem entrat en un camí sense retorn. En tot cas, que el camí sense retorn ens porti a alguna banda dependrà de l'oferta de model de futur que siguem capaços d'articular, del projecte nacional atractiu que sapiguem construir, i dels llaços positius i igualitaris amb Espanya que sapiguem proposar. Però som un país que se sent confortable en les actituds de resistència. Resistència fins i tot a imaginar i a planificar la nostra llibertat, i això, per mi, és el més urgent.

Jordi Font

Membre del grup d'opinió Nou Cicle

“No hi ha nació sense el consens bàsic del ciutadà”

Han desmentit el pacte constituent, el pacte estatutari, el model lingüístic... Són uns insensats o busquen efectes calculats? Volen la radicalització i l'encongiment del catalanisme. Volen que es faci aliè a la meitat dels catalans, per mirar de girar-los en favor de l'assimilació espanyola sobre Catalunya. Ens volen "valencianitzar". Que la prudència no ens faci traïdors, però que la manca de càlcul tampoc. No hi ha nació sense el consens bàsic de la ciutadania.

Francesc Torralba

Director de la càtedra Ethos (URL)

“El somni de l’Espanya plural s’esvaeix”

El somni d'una Espanya plural, sensible a la diversitat cultural, lingüística dels pobles de la pell de brau s'esvaeix. Molts ja fa temps que no veuen cap encaix possible. S'adonen que tota la pedagogia per explicar el fet singular de Catalunya, la seva identitat com a nació ha estat debades. És difícil imaginar l'escenari de futur, perquè la indignació catalana solament es transformarà en energia creativa si hi ha un lideratge capaç de convertir el malestar en full de ruta versemblant i possible.

Josep Ma. Fonalleras

Escriptor

“Espanya és un país que espanta i menysprea”

Aquest és un país amorós i manyac que encara ho seria més si Espanya no fes el que fa, automàticament, un corrector de textos que tinc a l'ordinador. Quan escric Espanya, em surt "espanta". Si fes manyagues i ens amorosis, em temo que ja ens estaria bé, però espanta i menysprea, i cada cop més provoca rebuig i encén el coratge. Què vol dir, però, un camí sense retorn? No hem quedat que espanta? Diu el diccionari: "Si el cavall s'espanta, bé l'haurem d'empaïtar". Ai!